

UNA NIT D'ACAMPADA

–Demà a la nit pararem les tendes de campanya i dormirem al pati –va dir la senyoreta Ramona Rondinaire Rondinetes, la mestra de quart, mentre es posava bé les ulleres.

–Iuuuupi! –van cridar tots botant a les cadires.

–Jo no dormo amb el Pau, ronca com un porc! –va cridar la Fiona.

–I tu què! –va defensar-lo la Sara.

–Jo què de què, merda-seca!

–Tu fas rots a taula! –va exclamar la Sara i hi va afegir:– I pets al llit!

La Fiona Fastigosa cada vegada que obria la boca era per cridar, manar o insultar. No suportava que ningú li portés la contrària, i es va llançar contra

la Sara amb la intenció de fer-li empassar les paraules que acabava de pronunciar. Per sort, la senyoreta Ramona va ser més ràpida, i en el moment que els dits de la Fiona estaven a punt d'enfonsar-se als ulls de la Pegues, la Ramona la va agafar pel clatell i la va obligar a seure al seu lloc.

Aquell matí, la Rondinetes estava d'un excel·lent bon humor i no volia discussions. Les va renyar una mica, va avisar que si hi tornaven es quedarien sense acampada i va continuar parlant.

–Farem jocs de nit. Cantarem cançons. Mirarem pel telescopi. Aprendrem el nom de cada estrella... –va explicar la Rondinetes amb il·lusió.

–Quin avorriment! –va interrompre la Fiona amb cara de fàstic.

–Si no t'agrada, et quedes a casa –va replicar la Sara, tipa que a la Fastigosa tot li semblés malament.

–A casa t'hi quedes tu!

La Sara va callar, sabia que si responia començarien una nova baralla, i no tenia ganes de perdre el temps.

En aquell moment, la Ramona es va mirar el Pau i, amb un somriure que li feia lluir les dents més blanques que la Sara havia vist mai, va anunciar:

–He estat pensant que, en l’acampada, el Pau sigui el nostre Capità!

Les galtes de la Fiona es van encendre de ràbia, els ulls es van obrir de bat a bat i l’enveja se li va escapar per la punta de la llengua.

–I per què no sóc jo, la Capitana? –va protestar la Fiona–. Sóc més alta, més guapa, m’han caigut més dents, sé comptar fins a deu mil, sé multiplicar i dividir per dues xifres, i puc passar-me la nit sencera sense fer un sol badall.

–He dit que és el Pau –va repetir la Ramona, convençuda de la seva decisió.

12 –Però jo... –va protestar la Fastigosa.

–Prou! –va sentenciar la senyoreta Ramona Rondinaire Rondinetes.

–És una injustícia! –va exclamar la Fiona en veu baixa.

«T’aguantes, Fastigosa», va dir-se la Sara mentre se li escapava una rialla per sota el nas.

–I tu què mires! –es va rebotar la Fiona traient la llengua a la Sara, que va fer veure que no se n’adonava.

